

RENÁTA NÁZLEROVÁ

Zmierenie

Zmierenie

Vyšlo také v tištěné verzi

Renáta Názlerová

Zmierenie – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

RENÁTA NÁZLEROVÁ

Zmierenie

Fortuna
Libri

Text © Renáta Názlerová, 2024
Cover design © Francesca Spinelli, 2024
Cover illustrations © Dorota Fodorová (women),
Shutterstock (sandglass), 2024
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2024

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná úprava Zuzana Reiselová

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať
akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky,
fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami,
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-573-0504-0
ISBN e-knihy 978-80-573-0506-4 (1. zverejnenie, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-573-0507-1 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-573-0505-7 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Pod'akovanie

To prvé a najdôležitejšie patrí môjmu manželovi Josefovi, synovi Matějovi a jeho snúbenici Michaelae. Tvorí môj kruh bezpečia, vďaka ktorému mi život dáva zmysel. Pretože je naplnený láskou.

Zároveň sa chcem poďakovať všetkým svojim priateľom, ktorí pri mne stoja v dobrom aj v zlom. A toho náročného bolo za posledné obdobie naozaj dosť. Tým viac vám ďakujem, že to so mnou nevzdávate.

Osobitné poďakovanie

Zvlášť by som sa chcela poďakovať hotelu Jaz Tour Khalef v Sousse v Tunisku. Vždy, keď si robím prípravu na novú knihu, tvorím postavy, charaktery, zápletky, premýšľam o posolstvách, ktoré by som prostredníctvom románu chcela odovzdať, odchádzam práve sem. A tiež, keď písanie končím. Práve tu hľadám inšpiráciu na finále, ktoré má priniesť zmysluplnú pointu, aby čas, ktorý venujem písaniu, nebol časom premárneným.

Takže ďakujem vedeniu hotela aj tímu zamestnancov, že mi vždy vytvoria pocit pohodlia a že aj vďaka ich láskavej a veľkorysej starostlivosti sa tu cítim ako doma.

Vážim si ich prístup, profesionalitu, ale aj ľudskosť a prívetivosť.

Je tiens à exprimer ma profonde gratitude envers l'hôtel Jaz Tour Khalef à Sousse, en Tunisie. À chaque fois que je travaille sur un nouveau livre, que je développe des personnages, des intrigues, ou que je réfléchis aux messages que je souhaite transmettre à travers mon roman, c'est ici que je viens chercher l'inspiration. Et même une fois l'écriture achevée, c'est encore ici que je trouve l'inspiration pour le

grand final, celui qui doit porter un message significatif, afin que le temps consacré à l'écriture ne soit jamais vain.

Je remercie donc chaleureusement la direction de l'hôtel ainsi que l'ensemble du personnel pour m'avoir toujours fait sentir à l'aise, comme chez moi, grâce à leur gentillesse et leur générosité.

J'apprécie profondément leur attitude, leur professionnalisme, mais aussi leur humanité et leur amabilité.

1

Simona sa rozhládla po skupine ľudí, ktorí sedeli pred ňou. Dvaja teplí, dve staré panny, jeden zúfalec, jeden sexuálny maniak, jedna premotivovaná začiatočníčka, dve povrchné materialistky, dve pseudointelektuálky a jedna ubolená duša.

Už dlho si lámala hlavu, kde je chyba. Či v nej, či v jej tíme, alebo len doba nepraje kvalitným lajfstajlovým časopisom. Je pravda, že mala dôveru vedenia vydavateľstva, predovšetkým Gordana Borna, ktorý sa len pred pár dňami stal aj predsedom predstavenstva. Pre mnohých bol záhadou, nikto nevedel, čo bude chcieť zmeniť, koho vyhodiť, čo predať a naopak, čo kúpiť. Jej však hneď pri nástupe vyslovil dôveru.

A tak sa Simona ešte raz pozrela na kolegov.

„Áno, naša redakcia zostáva, náš časopis B'Elle.“

Všetci si s úľavou vydýchli a začali si medzi sebou radostne šepotať.

„Ale to nič nemení na fakte, že náš náklad stále klesá, a tomu musíme zabrániť. Ideálne zapracovať na jeho zvýšení.“ No to už akoby ju nikto nepočúval.

Redakciu viedla desať rokov. Boli časy lepšie aj horšie, lenže teraz to bolo o hubu, ako by isto povedala jej mama, keby žila.

„Preto som sa rozhodla prijať do nášho tímu posilu. Verím, že nám prinesie nový pohľad na témy, ktoré poznáme možno už príliš dobre. Je to pani Barbora Kochová.“

Až vtedy prítomní zaregistrovali ženu, ktorá sedela na opačnej strane zasadačky. Redaktorky Lujza a Dorota, ktorých témou bola móda nielen v obliekaní, si ju premerali a vzápätí si vymenili pohŕdavé pohľady.

„To odkiaľ vyhrabala tú retro babku?“ pošepkala Lujza kolegyni.

Dorota sa posmešne uškrnula: „Predpokladám, že z nejakého petržalského kontajnera.“

Simona túto výmenu postrehov zaregistrovala, a hoci nezachytila slová, obsah jej bol jasný. Tie dve totiž nikdy nepovedali na adresu iného nič pozitívne. Čudovala sa, ako môže niekto sústavne vidieť iba zlé, menej dobré, nepekne.

„Bola by som rada, keby ste ju prijali ako jednu z vás.“

O slovo sa prihlásil Chosé Lipnickij, vlastným menom Jozef Lipnička. Odkedy však niekto, možno aj z recesie, zavesil na facebook jeho kreslený návrh novej dámskej kabelky, Jožko uveril, že je predurčený na to, aby zažiaril so svojimi kreáciami na prehliadkových móloch. A ako správny homosexuál usúdil, že jeho cestu k hviezdnej fashion kariére naštartuje len a výlučne zmena mena.

„Drahá, radi by sme vedeli, čo nová kolegyňa bude robiť. Už aj tak je nás veľa, ako si nedávno hovorila. Máme sa báť? Ak ju prijmeš, niekoho z nás vyhodíš?“

Simona si nemohla nevšimnúť, že ho za ruku drží ich druhý stajlista Boris Andrejev. Ten si meno nemenil, mal ho vďaka svojim ukrajinským koreňom. Tiež však trpel pocitom „šialenej nedokonalosti“, a preto si už najmenej sedemkrát dal zväčšiť pery. Botoxom sa nechal vylepšovať azda po každej výplate.

„Prepúšťať nechcem,“ odvetila Simona. „Ale nechcem ani, aby sme pokračovali v doterajších stereotypoch. Ako vidíte podľa nákladu, nefungujú. Naši čitatelia chcú niečo nové.“

„A to nové nás má naučiť stará štruktúra?“ poznamenala dostatočne nahlas Adela, ktorá si nesmierne zakladala na svojej intelektuálnosti. Až tak, že sa pri chôdzi zámerne hrbila a kráčala neprirodzene naširoko, aby všetkým dala najavo, ako veľmi sa nielen zmýšľaním podobá na muža.

„Tvoja prostorekosť, Adela, nie je ani vtipná, a nie je ani osviežením našich pracovných porád,“ uzemnila ju Simona.

„Sme nevedeli, že my novinári nemáme právo povedať si svoj názor,“ podporila svoju intelektuálnu družku ďalšia redaktorka Carmen.

Simona s nimi skutočne niekedy strácala trpezlivosť, ako teraz. „Aké ste vy novinárky, prosím vás pekne? Nerobíte žiadnu investigatívu, píšete o receptoch francúzskej kuchyne a rozoberáte bývanie celebrit. Tak sa láskavo upokojte.“

Nenápadná žena, ktorú šéfredaktorka predstavila aj ako svoju priateľku, sa postavila a pristúpila k Simone.

„Všetkých vás zdravím. Rada by som vám povedala pár slov o sebe, ak Simona dovoľí.“

Tá na znak súhlasu zľahka kývla hlavou.

„Ako ste už počuli, volám sa Barbora Kochová. Oslovovať ma môžete Barbora alebo pani Barbora. Poprosím vás, aby ste nepoužívali žiadne zdrobneniny môjho mena, je to infantilné. Mám päťdesiatpäť rokov, takže ak tu niekto vyhlásil, že som stará štruktúra, z istého uhla pohľadu by to mohla byť pravda. Lenže vďaka veku mám aj bohaté životné skúsenosti a jasne vyprofilované názory. Je na vás, či ich prijmete ako inšpiráciu alebo ich budete bojkotovať.“

Po týchto slovách sa posadila a v zasadačke sa rozhostilo ticho. Niektorí pozerali s otvorenými ústami, Chosé s Borisom mali oči plné slz. „Úžasná, jednoducho úžasná. Taká silná, vzrušujúco silná,“ nadchýnali sa. V návale preexponovaných emócií, ktoré im boli vlastné, sa Boris postavil, zatlieskal a zvolal: „Magnifique!“

Simona usúdila, že táto schôdza všetkých nejakým spôsobom rozvibrovala. Už sa jej nechcelo ďalej diskutovať, a vonkoncom sa jej nechcelo sledovať ďalšie reakcie rozrušených kolegov. Poslala ich, nech pokračujú v práci, a ukázala Barbore jej kanceláriu. Malú, ale útulnú.

„No a ako sa vlastne bude tá moja pozícia volať?“ spýtala sa Barbora a posadila sa na svoju novú stoličku.

„Myslím, že by sme to mohli uchopiť ako pozíciu tajomníčky redakcie.“

„Trochu retro,“ usmiala sa Barbora. „Ale beriem. A čo teda odo mňa očakávaš?“

Simona si povzdychla. „To keby som vedela presne pomenovať. Bola by som rada, keby náš časopis bol tebou čo najviac nasiaknutý. Tvojou ľudskosťou a tvojím šarmom.“

„Nepreceňuješ ma?“

„Určite nie,“ odvetila Simona.

2

Gordan sa považoval za skutočne kozmopolitnú bytosť. Bol doma všade a nikde. Nejednen genealóg by zaplesal nad rodokmeňom, ktorým disponoval. Európska šľachta, pomiešané gény z juhu Európy a zo severu Afriky, a to všetko výdatne okorenené rodinnou vetvou zo Slovenska. Práve tu často trávil prázdniny. Pripadalo mu náramne vzrušujúce byť v náručí hôr a milujúcej tety Otilky, sestry jeho babky, ktorá sa za vojny vydala z lásky za francúzskeho letca a odišla s ním do jeho domoviny. Teta Otilka si malého Gordana často brávala, keďže s mužom nemali deti. Síce s ňou nebrázdil na jachte moria a neobjavoval prístavy, ale zbieral s ňou maliny, so strýkom Jakubom zase lozil po horách. Strýko bol lesník telom aj dušou, naučil ho rozpoznávať stromy, vtáky, orientovať sa aj v hustom lese.

Rozhliadol sa po izbe, na čalúnené kreslo prehodil sako, ktoré si práve vyzliekol. Postupne zhodil aj ostatné oblečenie a postavil sa pod teplú sprchu.

Už vyše mesiaca býval v hoteli. Samozrejme, v najlepšom apartmáne. Mal kompletný servis, stravovanie, pranie, žehlenie, upratovanie. Pôvodne uvažoval, že by si prenajal byt, keďže vedel, že sa na Slovensku nejaký čas zdrží, no napokon dal prednosť hotelovému pohodliu. Ktosi zaklopal na dvere.

Na mokré telo si prehodil froté župan, ledabolo ho previazal a pobral sa k dverám.

„Prepáčte, že vás ruším,“ prehodila nádherne stavaná blondína v priliehavých červených šatách.

Gordan otvoril dvere dokorán a naznačil jej, aby vstúpila a posadila sa.

„Ako ste sa sem dostali, Eva?“

Koketne sa usmiala. „Za dvadsať eur sa každý rád zahrá na slepého.“

Vybral z minibaru malú fľaštičku whisky, otvoril ju a nalial si.

Žena v kresle poznamenala: „Budete piť sám?“

Gordan odignoroval poznámku. „Odkiaľ viete číslo mojej izby?“

„Dnes na predstavenstve ste na stôl vyložili peňaženku a karta od izby z nej nejak vyklzla. Nedalo sa nevšimnúť si ju.“

S pohárom v ruke si sadol do kresla oproti nej. Musel uznať, že to bola pekná žena, s výraznými slovanskými črtami, ktoré boli zárukou atraktívnosti.

„Prečo ste prišli?“

„Aby som si s vami pohovorila o víziách, ktoré ste dnes prezentovali. Chcem sa na nových výzvach vydavateľstva podieľať väčšou mierou ako dosiaľ.“

Gordan dopil whisky. „A mienite to preberať so mnou teraz večer, v mojej izbe, keď som v župane? Sú to podľa vás vhodné okolnosti na takýto rozhovor?“

Členka predstavenstva, tridsaťročná Eva, ambiciózna kráska sa po týchto slovách zľahka zviezla na kolená a po štyroch sa blížila k novému šéfovi. Roztvorila cípy županu a s chuťou sa pustila oblizovať jeho urastené telo.

Keď potom ležala vedľa neho v obrovskej posteli, poznamenala: „Mám predstavu, že by som sa mohla stať akcionárkou. Stačilo by mi päť percent akcií.“

Gordan sa zasmial. „Vzhľadom na hodnotu imania nášho, pardon, teraz už predovšetkým môjho vydavateľstva, by ma táto súlož vyšla asi tak na dvestotisíc eur. Nie si trochu drahá?“

„Predsa nikde nie je napísané, že to bola posledná súlož. Som ochotná byť ti v tomto smere oddanou družkou.“

Gordan vykĺzol spod paplóna a z minibaru vybral ďalšiu fľaštičku. Presne toto ho otravovalo. Ženy mu vhupli do postele skôr, než vôbec stihol naznačiť, že by možno mal záujem. Hneval sa na seba, že nikdy nepovedal nie. Ospravedlňoval to tým, že je iba chlap, navyše bez záväzkov, a keď sa naskytne možnosť, prečo si odopierať.

Ani nespozoroval, kedy z postele vyliezla aj Eva. Bolo mu jasné, že sa pred ním schválne producíruje nahá, aby žasol nad jej proporčnou dokonalosťou. A to aj žasol. No bol by už rád, keby sa obliekla a šla kade ľahšie. Dúfal, že mu tam nezostane až do rána.

„Tak čo povieš na môj návrh?“ vrátila sa k dôvodu, pre ktorý prišla.

„Zatiaľ je o tom predčasné hovoriť. A ocenil by som, keby si pracovné veci preberala so mnou v práci.“

„V poriadku. A ak ťa budem chcieť oblažiť svojimi perami, mám to tiež urobiť v práci?“

Gordan nemal chuť to komentovať. Vytočil číslo recepcie. „Objednajte mi, prosím, taxík.“

Eva pochopila, že má odísť. Čo však neznamenalo, že by sa vzdávala. Do predstavenstva vydavateľstva sa dostala cez posteľ vysokopostaveného úradníka na ministerstve kultúry. K vlastnému bytu sa dostala cez posteľ vplyvného, i keď trochu starého veľkopodnikateľa v ľahkom priemysle. K drahému autu sa dostala cez posteľ nemenovaného politika, ktorý si potrpel na prasačinky, čo sa jej nijako neprotivilo. Nakoniec aj vysokoškolský titul získala cez posteľ, v ktorej pravidelne obšťastňovala svojimi vнадami viacerých vyučujúcich. Tak prečo by sa cez posteľ nedostala k majetkovému podielu vo vydavateľstve, ktoré malo v portfóliu dvanásť titulov vrátane mesačníka B'Elle a majetok predstavovala aj supermoderná jedenásťposchodová budova, v ktorej sídlilo.

3

Simona sa hneď ráno zastavila u tajomníčky. „Aký bol tvoj prvý deň?“

„Takmer všetci sú ku mne rezervovaní, okrem Borisa a Chosého. Pre nich som rozkošná pralinka, vo vnútri fascinujúco chutná. To som ich citovala.“

Simona sa zasmiala. „Tuším sú mi títo teploši bližší ako tie preafektované redaktorky. Síce bývajú hysterickí, radi prehánajú, ale aspoň sú autentickí. Sú vtipní a majú štýl.“

Barbora sa usmiala. „Bolo by smutné, keby si o ľuďoch s homosexuálnou orientáciou uvažovala inak ako pozitívne.“

Simona pochopila jej narážku. „Ako si strávila večer?“

„Po práci som sa zastavila v kafetérii dolu pri hlavnom vchode do budovy. Dala som si pohárik prosecca, dobre mi padlo. Domov som prišla pred ôsmou, niečo som si prečítala a išla som spať. Nič mimoriadne.“

Simona si prisadla na vedľajšiu stoličku. „Kde robíme chybu? Prečo nás číta čoraz menej žien?“ nastolila otázku, ktorú si kládla prakticky každý deň.

„Možno ste nepostrehli, že časy sa zmenili. Už sa nenosí prepych.“

„Myslíš?“ zapochybovala Simona. „Prepych sa predsa nosil vždy, aj za veľkej hospodárskej krízy.“

„Asi prišiel čas, keď sa bohatí snažia byť diskrétni. Pretŕčať sa majetkom už nie je v móde. Svet sa zmenil, chce nových hrdinov. Tí, čo sú bohatí, sa majú o bohatstvo deliť a jeho prostredníctvom pomáhať. A tí, čo sú chudobní, nemajú mať z toho komplexy, naopak, majú byť hrdí na to, čo dokázali navzdory núdz-
nym pomerom, z ktorých pochádzajú alebo v ktorých žijú.“

„Zaujímavý postreh,“ pripustila Simona. „Len či nie si idealistka.“

Barbore táto poznámka vyčarila úsmev na perách, čo bola jej najcharakteristickejšia tvárová črta. Často počúvala, že má magický úsmev.

„Je jedno, za akú ideológiu považuješ moje názory. No skús pozornejšie vnímať, čo sa deje. Ľudia sa chcú inšpirovať myšlienkami, názormi viac ako vzormi a strihmami. Áno, stále majú radi pohodlie a pekné veci, ale chcú mať predovšetkým štýl a byť silnými individualitami.“

Keď sa Simona vracala do svojej kancelárie, všimla si, že Carmen s Adelou o čomsi usilovne diskutujú, a tak sa pri nich pristavila.

„Čo preberáte?“ spýtala sa.

Carmen, staršia z dvojice redaktoriek, ktoré neoplývali ani krásou, ani vkusom – a preto sa venovali všetkým iným témam okrem módy –, sa na stoličke otočila k šéfke. „Ten nový predseda predstavenstva a väčšinový majiteľ, ten Born, údajne je veľký fešák.“

„Odkedy sa práve vy dve zaujímate o pekných mužov?“ spýtala sa Simona trochu uštipačne.

„Odvtedy, čo sme nadobudli presvedčenie, že pekní muži sú zvyčajne namyslení tupci. Tak by sme chceli vedieť, či aj tento patrí do skupiny tupoňov,“ ochotne vysvetlila Adela.

„Mať vaše starosti, dievčatá. V zásade je asi dosť jedno, akú má intelektuálnu výbavu. Podstatné je, že má právo rozhodovať, a ako som včera informovala, nášmu časopisu verí, a teda rozhodol, že pokračujeme.“

„No veď povedz, koľko má rokov? A je naozaj fešák?“ nedala sa odbiť Carmen.

To už sa pridali aj redaktorky z vedľajšej kancelárie. Konkrétne všetky tri, ktoré sa zaoberali módou a do práce chodievali nahodené ako na večierok.

„Aj nás to zaujíma,“ naliehala jedna z nich.

„Je vysoký, vyšportovaný, má hranaté črty tváre, dlhšie čierne husté vlasy, dobre sa oblieka a pekne vonia,“ vymenovala Simona.

„A vek? Koľko má rokov?“ vyzvedala ďalšia z módnych redaktoriek.

„Vy ma skúšate?“ ohradila sa Simona. „Je to v tlačovej správe, ktorú ste dostali. Nakoniec, pripravuje sa event pre obchodných partnerov, na ktorom sa predstaví nové vedenie a budú naň pozvaní všetci zamestnanci. Takže čoskoro ho uvidíte na vlastné oči.“

Predstava veľkého firemného večierka vyvolala všeobecné nadšenie.

Simona však až taká nadšená nebola. Okrem redakčných povinností ju kvárilí aj osobné starosti, dalo by sa povedať, že nemala najlepšie obdobie.

Barbora si každé ráno robievala zalievanú kávu a tomuto zvyku zostala verná aj v redakcii.

„Ako to môžeš piť?“ krútila hlavou Simona, keď videla, že len čo jej tajomníčka dopila kávu, sós v šálke zaliala vriacou vodou. „Musí to byť hnusné.“

„Hovorím tomu hrušková voda,“ prehodila Barbora a s chuťou si chlipla. „Keby si vedela, čo to je byť závislá od kofeínu a nemať ho, možno by si pila aj tretiu či štvrtú verziu tej istej kávy.“

Barbora bola príliš bystrá na to, aby si nevšimla jemné nuansy v správaní ľudí.

„Čo ťa trápi?“ položila šéfredaktorke priamu otázku.

Simona zaváhala. „Neviem, či je správne, aby sa nadriadena zdôverovala podriadenej.“

Barborin úsmev by odzbrojil každého, i teraz sa usmiala. „Tak mi to skús povedať ako mladšia žena staršej.“

„Nerozumiem svojmu mužovi. Vyhýba sa mi, vyhýba sa rozhovoru, keď chcem niečo riešiť. Niekedy mám dojem, že z domu doslova uteká. Spýtala som sa ho, či má milenkú. Vraj nie. Spýtala som sa, či už nie som pre neho atraktívna, a len mykol plecom. Spýtala som sa, prečo sa úplne prestal venovať našim deťom, na to odvrkol, že nebude utierať zadky pätnásťročným pubertiakom.“

Barbora ju sústredene počúvala, občas pokývala hlavou. Vedela, že tým druhú stranu utvrdzuje v tom, že počúva pozorne a rozumie, o čom hovorí.

„Trvá to už dlho?“ zaujímalo ju.

„Vyše roka,“ povzdychla si Simona. „Som z toho frustrovaná. V práci je to o hubu, doma tiež. No povedz, dá sa to zvládnuť?“

„Zvládnuť sa dá všetko, len si najprv musíme uvedomiť, čo sa vlastne deje.“

Simona vytiahla z vrecka šiat škatuľku cigariet a zápalky.

„Bežne nefajčím, no niekedy si neviem pomôcť od nervov, tak si zapálím.“

„Čo sex, ten vám funguje?“

Simona vydýchla dym z plných pľúc. „A to je čo, sex? Dva roky sa ma nedotkol. Ale z domu neodíde inak ako vyvoňaný, vyžehlený, naškrobený. Tak mi povedz, nie je to znak toho, že niekoho má?“

Barbora prešla k oknu a pozrela sa na parkovisko. V prednej časti boli vyhradené miesta pre generalitu. Na jednom z nich zastavilo športové porsche a vystúpil z neho naozaj driečny muž. Aspoň podľa nej. Rýchlo sa znovu obrátila k Simone. „Nepýtaš sa správne. Otázka nezní, či niekoho má, ale či ťa ešte miluje.“

„To sú dve úplne rozdielne veci.“

„Nie sú,“ skonštatovala pokojne Barbora. „Lebo muži sú schopní podvádzať ženy, ktoré milujú, s ľahkosťou vánku. Ak je to váš prípad, je ešte čo zachraňovať, pretože milienky

sú večné ako Lenin, vždy tu boli a aj budú. No ak ťa už nemiluje, je jedno, či niekoho má alebo nie, vaše manželstvo sa rúti do záhuby.“

„A práve toho sa bojím.“

„Niet sa čoho báť. Si ekonomicky sebestačná, deti nie sú od teba závislé. Máš prácu snov, najlepší vek. Ak by k čomukoľvek došlo, môžeš začať odznova.“

„Asi si pozabudla, akou stigmu sú poznačené rozvedené ženy.“

„Stigmou?“

„Presne tak. Úplne najhorší spoločenský status ženy v mojom veku je – slobodná. A druhý – rozvedená.“

Barbora pokrútila hlavou. „Nezmysly, predsudky.“

Simona si povzdychla. Rada by sa rozprávala ďalej, no na stole mala dôležitú úlohu. Blížila sa uzávierka a potrebovala si byť istá, že predaj minimálne nepoklesne. Preto zmenila tému. „Kde robíme chybu? Mám na mysli náš časopis.“

„Pozrela som si zopár starších čísel a podľa mňa problém spočíva predovšetkým v tom, koho oslovujete,“ vyhlásila Barbora, čím Simonu prekvapila. Nečakala totiž, že by jej na to vedel ktokoľvek odpovedať.

„Je to časopis pre ženy v zrelom veku.“

„Vážne? Lebo modelky, na ktorých predvádzate módu, majú sotva dvadsať rokov a asi tak štyridsať kíľ aj s topánkami. Vedela by si sa stotožniť s takou dievčinou? Ja teda určite nie.“

Simona musela uznať, že Barbora má pravdu, no mala svoj argument. „Je to diktát módnych značiek. Čím chudšia, tým lepšie. Oblečenie vynikne, pôsobí elegantne.“

„Skutočne? Okrem toho, že tie modelky vyzerajú ako mátohy, predvádzajú niečo, čo si žiadna žena nekúpi. Nie len preto, že na to nemá, také drahé sú tie šaty, ale aj preto, že by musela byť blázon, aby uverila, že môže nosiť to, čo tie chodiace kostry.“

Simona sa nespokojne zavrtela. Žeby problémom mohla byť práve móda a spôsob jej prezentácie? Boli predsa lajfstajlový magazín a od neho sa očakáva, že bude prezentovať luxus, výnimočnosť, kvalitu.

4

Barbora si zvykala na nový život. V mediálnom svete, v kolektíve ľudí, ktorí boli celkom iní ako ona. Aj nad tým premýšľala, keď po práci sedela v malej kafetérii a pozerala do átria, kde sa sýkorky napájali vodou z fontány.

„Máte tu voľno?“ spýtal sa akýsi muž. Vôbec nezaregistrovala, kedy prišiel. Vzápätí si uvedomila, že je to ten fešák, ktorého videla vystupovať z hriechne drahého porsche.

Poobzerala sa naokolo, či nikde inde nie je voľné miesto. Neznámy pochopil: „Nie, nikde nie je voľné miesto a rád by som si vypil toto presso v sede.“

V ruke držal porcelánovú šálku, preto prikývla a ďalej sledovala, ako sa príroda presadzuje aj uprostred mestského železobetónu.

„Čím vás tie vtáky tak zaujali?“ prihovoril sa jej neznámy.

Barbora sa obrátila k nemu a lepšie si ho obzrela. Južanský typ, sebavedomý, vetrom ošľahaný.

„Krehkosťou.“

„Veľmi zhovorčivá nie ste. Zrejme som vás vyrušil, prepáčte.“

„Máte pravdu, bola som zabratá do myšlienok,“ rozvinula debatu.

„Pracujete tu?“

„Ak sa pýtate, či v tejto kaviarni, tak nie. A ak sa pýtate, či v tejto budove, tak áno.“

Neznámy dopil kávu a premeral si ju so zjavným záujmom. Čomu sa čudovala. To ucho by sa malo obzerať po ženách pod tridsať, a nie po nej, čo má päť krížikov na chrbte.

Večer vo svojom skromnom, ale útulnom byte spomínala. Na mladosť, keď bolo všetko možné a nič nemožné. Keď sa s priateľkami leto čo leto zamilovávali, randili a rozchádzali. Na čas, keď mala všetko pred sebou, celý život. Túto vetu vtedy brala ako frázu. Dnes vedela, aká hlboká múdrosť je v tých slovách. Teraz darmo hľadala onen mladistvý elán a entuziazmus. Niekedy si dokonca pripadala pristará na to, aby ju ešte stretlo niečo pekné.

Natiahla sa na gauč, zažala lampu a siahla po rozčítanej knihe. Vtom jej pípla správa: „Prepáčte, že ruším, no keď sme spolu pili kávu, nestihol som sa predstaviť. Volám sa Gordan.“

Správa ju zaujala, no meno jej nič nehovorilo. Považovala za bezočivosť, že si ktosi zisťoval jej súkromné číslo. Chvíľu váhala s odpoveďou, potom odpísala: „Neviem, odkiaľ máte moje číslo, a neviem ani dôvod, prečo sa mi predstavujete. V každom prípade dúfam, že ste natoľko slušný, aby ste vedeli, kde je hranica.“

Takmer vzápätí prišla ďalšia správa: „Vlastne som sa chcel opýtať, či si zajtra po práci môžeme dať znova spolu kávu. V rovnakom čase na rovnakom mieste.“